

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΡΕΝΩ

Ο ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Έξ άλλου θα έπρεπε, αν άνεκοινούντο στον τόπο αυτά τὰ γεγονότα, νὰ καταστήσουν τὸ κοινὸν ἐνήμερο ὅλης τῆς ὑποθέσεως. Καί ἴσως τὸ κοινὸν ἐκεῖνο, μαθαίνοντας τὸ κακὸ ποὺ εἶχαν κάνει τὰ δυὸ θύματα στὸ Σιριές, νὰ πάρη τὸ μέρος τοῦ τελευταίου μὲ τὸ πάθος ποὺ κυριεύει τὸν ὄχλο σὲ κάτι τέτοιες περιστάσεις, κί' ἔτσι νὰ δυσκολέη τὴ δικαιοσύνη στὸ ἔργο τῆς. Δὲν εἶνε καθόλου καλὸ γιὰ τοὺς νόμους νὰ ὑπάγουν ἐγκληματία πρὸς συμπάθειες στὸ λαό, οἱ ὅποιοι ν' ἀθωώνονται ἀπ' αὐτὸ πλὴν τοὺς κρίνει τὸ δικαστήριον.

Ὁ κ. Ίνιεν δὲν δέχτηκε καμμίαν ἐπιτίμησι ἀπ' τοὺς ἀνωτέρους του, οἱ ὅποιοι παραδέχτηκαν ὅτι εἶχε συναντήσει ἀνυπερβλητὲς δυσκολίες.

Ἡ ἀστυνομικὴ ἐξακολουθοῦσε λοιπὸν ν' ἀγνοῖ μὲ ποιὸν τρόπο ὁ Ζακινὸν εἶχε βρῆ τὸ θάνατον. Πράγματι, ὅπως εἶνε βεβαίωσει κί' ὁ Σιριές, ὁ ἄθλιος αὐτὸς ἀπάνω στὸν τρελλὸν τρέμου του ν' αὐτοκτονήσῃ μιά ὥρ' ἀργότερα, εἶχε πείσει τὴν σκανδάλη, ἐνῶ τὸ ρεβόλβερ βρισκόταν ἀκόμα σὲ δεκαπέντε ἑκατοστομῶν ἀπόστασι ἀπὸ τὸν κρόταφόν του. Ἦταν ἕνας πυροβολισμὸς, τραηγημένον ἀπὸ πολὺ κοντὰ, ὅπως συμβαίνει σὲ πολλοὺς φόνους, μὰ ὅχι ὅπως συμβαίνει στὶς αὐτοκτονίες. ὅποτε τὸ στόμιον τοῦ περιστρώου σπρίτζεται στὸν κρόταφον. Ἔτσι, ὅποτε ὁ κ. Ίνιεν, οὔτε οἱ συνεντάται του, οὔτε οἱ πραγματογνώμονες σκέφτηκαν καθόλου τὴν αὐτοκτονίαν.

Ἐνωμεταξὺ, ὁ κ. Ίνιεν ἐξακολουθοῦσε ν' ἀναζητᾷ πυρετωδῶς τὸ Σιριές... Μυστικοὶ ἀστυνομικοὶ εἶχαν σταλῆ στὰ σύνορα, γιὰ νὰ ἐπιβλέπουσαν ὅλα τὰ σημεῖα, ἀπ' τὰ ὅσα ἀπορούσε νὰ ἐγκαταλείψῃ κανεὶς τὴ Γαλλίαν.

Ἐξέταζαν ἕνα-ἕνα τοὺς ταξιδιωτῆς, ἔστι κί' ἂν προκαλοῦσαν ἔτσι καθιστήρησι τῶν τρένων ἢ τῶν πλοίων, μὲ τὰ ὄφρα ἐπρόκειτο νὰ φύνουν... Τὸ κοινόν, οἱ ἔξῃ διπλωμάται πασπονοῦντο. Στὸ Παρίσι νινόντουσαν ἔσοδοι τῆς ἀστυνομίας, ὅχι μόνον στὰ ὑπόγεια ἔνοδοξια ἢ στὰ ἔνοδοξια δευτέρας τάξεως, ἀλλὰ καί σ' αὐτὰ ἀκόμα τ' αὐτοκρατικά Παλάς, παρ' ὅσες τῆς δικαίαις διαμαρτυρίας τῶν ἰδιοκτητῶν τους. Στὸς δρόμους ὄλων τῶν συνοικιῶν τοῦ Παρισιοῦ, ζήτουσαν τὰ στοιχεῖα γιλιῶδων διαβητῶν κάθε μῆσας. Κί' ὅλα αὐτὰ νινόντουσαν, γιατί στὴν ἀστυνομίαν ἦσαν βέβαιοι ὅτι ὁ Σιριές δὲν εἶνε ἐγκαταλείψῃ τὸ Παρίσι, ἀφοῦ ἡ γυναίκα του ἐξ ἀκολούθου σὲ νὰ βρισκείται ἐκεῖ.

Αὐτὴ ἡ κατάχρησις τῆς ἀστυνομικῆς ἐξουσίας προκάλεσε ἐπερωτήσεις στὸ Ὑπουργικὸ Συμβούλιον. Μὰ ὁ κ. Βαρτελεμῶ, ὁ γενικὸς διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, ἀπάντησε ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ μέτρα ἦσαν δικαιολογημένα. Κί' ὅλοι ἔσκιμαν τὸ κεφάλαιόν τους.

Ἡ Ροβέρτη, ὁ Ἄρχων τοῦ Μυστηρίου, ἡ γυναίκα του καὶ ὁ θῆσως, τὴν ὁποία ἐκεῖνον ἔκρινον ἕκαστον παρακολουθῶνται.

Τὰ τηλεφωνήματά τους παρακολουθοῦντο. Μυστικοὶ ἀστυνομικοὶ τοὺς παρακολουθοῦσαν στὸ δρόμον. Ἄλλοι πάλι διανυχτέρευαν μπροστὰ στὶς πόρτες του...

...Μὰ ὅσες αὐτὲς ἡ ἀναζητήσεσι δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. Ὁ Σιριές δὲν βρισκόταν πουθενά, ὡς νὰ εἶχε διαλυθῆ στὸ ἀέρα.

Ὁ Κάρλιο τῶρα, ἐλεύθερος πειὰ, ἔκανε τὴν τύχην του. Ὅταν τὸν ἀποφυλάκισαν, τὸν κάλεσε ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, τοῦ ζήτησε συγγνώμην, καὶ τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, δὲν ὄφισατον πειὰ ἀπ' τὴν ἐναντίον του κατηγορίαν, ποὺ τὴν εἶχαν προκαλέσει καταπληκτικῶς συμπτώσεις.

Κί' ὅμως, ἡ ἀστυνομία ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴ μορῆ νὰ ἐξηγήσῃ πῶς εἶχαν βρεθῆ τὰ τρία ψευτικά κοσμημάτα, μῆσας στὸ ντουλάπι του... Τὸ ἀπέδιδαν αὐτὸ σὲ κανένα κόλπον τοῦ Σιριές.

Ὁ τύπος, ὁ ὁποῖος ἐπὶ πολλὰς μέρας ἔγραψε μὲ συμπάθειαν γιὰ τὸν Κάρλιο, τὴ γυναίκα του καὶ τῆς κόρες του, ἐξακολουθοῦσε νὰ γράφῃ ἀκόμα μὲ περισσότερην συμπάθειαν... Ὅλες ἡ ἔφημεριδες λυπόντουσαν «αὐτὸ τὸν λαμπρὸ ἄνθρωπον, τὸν καλλιτέχνη μὲ τὸ μεγάλο ταλέντον», ποὺ λίγο ἔλειπε νὰ θεωρηθῆ ὡς ἐγκληματίας.

Ἔτσι, ὅλα τὰ μεγάλα μουζικ-χῶλ τῆς Γαλλίας, διαφιλοσητοῦσαν ποιὸν νὰ πρωτοαγκαζάρη τὸν Κάρλιο μὲ τοὺς πρὸ συμπεφέροντας δρους.

Ὅτ' αὐτὸς μετὰ τὴν ἀποφυλάκισίν του, ὁ Κάρλιο εἶχε κλείσει γιὰ δυὸ χρόνια τὰ πιά λαμπρά συμβόλαια εἶχε γίνει ἕνας ἀπ' τοὺς καλλιτέχνες τῆς Εὐρώπης, ποὺ παίρνουν κολλοσιαίου μισθοῦς.

—Σὰς τὸ εἶχα πῆ, μαίτρ Καμπενσί, ἔλεγε γελῶντας στὸ διάσημον δικηγόρον, ὅτι ὅσο περισσότερο θὰ μὲ κρατοῦσαν στὴ φυλακίαν, τόσο περισσότερο θ' ἀνοίγει ἡ τύχη μου!...

Ἡ ἀστυνομικὴ ἐπιθλιψις ἔφτασε στὸ ζενιθ τῆς, ὅταν μαθεύτηκε ὅτι ὁ Ἄρχων τοῦ Μυστηρίου καὶ ἡ γυναίκα του θὰ ἔφευγον στὶς 2 Ἰουλοῦ γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη, μὲ τὸ ὑπερωκεανεῖο «Πρόεδρος Γκρεβῦ».

Κί' αὐτὸ, γιατί κί' ἡ Ροβέρτη θὰ ἔφευγε μὲ τὸ ἴδιον ὑπερωκεανεῖο!... Κί' εἶχαν κάθε λόγον νὰ πιστεύουν ὅτι ὁ Σιριές θὰ πρσαπαθοῦσε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Ἡ ἐπιτήρησις τῶν ἐπιβατῶν κί' αὐτοῦ ἀκόμα τοῦ φορτίου τοῦ «Πρόεδρου Γκρεβῦ», ἀρχισε ὄχτ' ὅμως πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως του. Ἦταν τόσο ἔντονη, τόσο συνεχῆς καὶ τόσο ἐνοχλητικὴ, ὥστε ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀτιοπολικῆς Ἐταιρείας, στὴν ὁποία ἀνήκε, παραινέθηκε στὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ στὸν ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν. Τὸ μόνον ποὺ κατῶρθεσε, ἦταν νὰ πετύχῃ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ γίνετα ἡ ἐπιτήρησις μὲ μεγαλύτερη ἐνέμεναι.

Ὅλες ἡ κάσες, ποὺ ἦσαν ἀρκετὰ μεγάλες, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ χωρέσουν ἄνθρωπον, εἶχαν ἀνοιχτῆ μυστικὰ—προπάντων δὲ δεκαεπτὰ κάσες, ποὺ εἶχαν σύνεργα ταχυδακτυλουργίας καὶ ποὺ εἶχαν ἀπ' ἔξω ζωγραφισμένους μὲ χοντρά γράμματα αὐτῆς τῆς ἑστέρας λέξεις: «Περιοδία Ἄρχωνος Μυστηρίου!»

Ὅλοι οἱ ταξιδιωτῆς ποὺ εἶχαν κρατήσει θέσεις ἀπὸ πόνιν, ἔγιναν ἀντικείμενον ἐρευνῶν, γιατί φοβόντουσαν μήπως ὁ Σιριές εἶχε ψευτικὸν διαβατήριον.

Μὰ ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια δὲν ἔδινε σημασίαν σ' ὅλα αὐτὰ, γιατί μιὰ καμπάνια μποροῦσε νὰ εἶνε κρατηθῆ κί' ἀπὸ ἕνα συνένοχον, ποὺ νὰ εἶχε πάνω-κάτω τὴν ἴδιαν ἐμφάνισιν μὲ τὸ Σιριές κί' ὁ ὁποῖος τὴν τελευταία στιγμὴν θὰ τοῦ παραχωροῦσε τὰ χαρτίκα καὶ τὴ θέσιν του.

Γι' αὐτὸ, ἡ μεγαλύτερη ἐπιθλιψις ἔγινε τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως. Ἀπὸ τὸ πρῶτον καταρτίστηκε στὸ ὑπερωκεανεῖον ἕνα ἀπόσπασμα, ἀποτελούμενον ἀπὸ δυὸ ἀξιωματικούς τοῦ πλοίου, ἀπὸ τοεῖς ἀστυνομικούς τῆς Ἀσφαλείας καὶ ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς μας ἐνωμοτάρχους Λεμπτόντον καὶ Λαοντί.

Τὸ βαπόρι ἐρευνητικῶς δλόκληρον. Οἱ μετανάστα, σωριασμένοι στὸ κατῆστρωμα ἀπὸ τὴν ποιογημένη, ἐξετάστηκαν ἕνας-ἕνας. Τὸ πληρωμά, ἐξέροντας ὅτι καταζητούσαν ἕνα ἐγκληματία, ζήτησε αὐθορμήτως νὰ ὑποστηθῇ τὴν ἴδιαν ἐξέτασιν μὲ τοὺς μετανάστες.

Τέλος, ὅταν τὸ τραῖνον ποὺ ἔφερον τοὺς πλοισίους ἐπιβᾶτες, φάνηκε ἔξω ἀπ' τὴν πόλιν, ἡ ἀστυνομία εἶχε τὴν ἀπάντησιν πεποιθῆσι ὅτι ὁ Σιριές δὲν ἦταν ἐπάνω στὸ πλοῖον...

Μὰ ἀσφαλῶς θὰ ἐπιβιβαζόταν σὲ λίγο.

Χωρὶς ἄλλο ἦταν στὸ τραῖνον, ποὺ ἐκείνη τὴ στιγμὴν, διέσχισε ἀργά, τὴν πόλιν, διευθυλμένο πρὸς τὰ μεγάλα ὑπόστεγα, κοντὰ στὰ ὁποῖα ἦσαν ἀγκυροβολημένοι ὁ «Πρόεδρος Γκρε-

θύ», με τις δυο πελώριες κόκκινες καπνοδόχες του, με τὰ κατάρτια του, τὰ ένωμένα από τη διπλή αντένα του ασυρμάτου και με τήν πλατεία του άσπρη γέφυρα.

Αποφασίστηκε τότε να μπουν οι τελευταίοι αυτοί επιβάτες στο υπερωκεάνειο από δυο σκάλες μόνο, τη μία τήν οποία θα επέβλεπε ο Λαρντί και τήν άλλη ο Λεμπρετόν.

Οι άγθοφόροι έσπευσαν τώρα γύρω άπ' τις κάσες και τὰ δέματα που, έξ αιτίας του έλέγχου τής άστυνομίας, καθυστερούσαν ακόμα στην προκυμια και δέν είχαν φορτωθί.

Με τριξίματα όλισθιδαν, τάναρθημτα φορτία ανέβαιναν έξαφνα προς τόν ούρανό, στριφογύριζαν και κατέβαιναν μέσα στην άβυσσο του κύτους που έχασκε.

Το τραίνο σταμάτησε τέλος μπρός στο κολοσσιαίο ύπόστεγο. Άνάμεσα από τὰ παράθυρα οι επιβάτες παρέδωσαν τὰ μικρά τους δέματα στους νεαρούς άγθοφόρους τής Έταιρείας με τὰ βαθυγάλαζα ρούχα.

Άγθοφόροι κι' επιβάτες εξετάστησαν όλοι με τήν ίδια προσοχή.

Δέν μπορούσαν να άνέβουν στο πλοίο από τη μία ή τήν άλλη σκάλα, παρά μόνο όταν ο Λεμπρετόν ή ο Λαρντί, τοποθετημένοι ό καθένας στην άκρη τών σκαλών, έκαναν μία κίνηση συγκαταθέσεως.

Ο Άρχων του Μυστηρίου, ή Λουκιανή, ό 'Γλαίρ κατέβηκαν από το τραίνο κι' άνέβηκαν από τη γέφυρα, που επέβλεπε ο Λεμπρετόν.

Έπειτ' από μία στιγμή, κι' ή Ροβέρτη, ή σύζυγος του Σιρυές, κατέβηκε κι' αυτή άπ' το τραίνο κι' άνέβηκε στο υπερωκεάνειο, άπ' τη γέφυρα που επέβλεπε ο Λαρντί.

Καθώς πέρασε δίπλα του, που χαμογέλασε φιλικά κι' αυτός τής άνταπέδωσε το χαμόγελό της...

Στὴν γέφυρα τὰ γκαρόνια, ύψώνοντας δίσκους γεμάτους ποτήρια, διέσχισαν γρήγορα-γρήγορα το πλήθος τών επιβατών, για να σερβίρουν αυτούς, που είχαν εσπλωθί κύλας στις πολυθρόνες τους.

Η Λουκιανή είχε εσπλωθί σε μία πολυθρόνα, κοντά στο σύζυγό της, του οποίου κρατούσε τρυφερά το χέρι, κάτω άπ' τήν κουβέρτα, που τους προστάτευε τόν ένα και τόν άλλο από τόν ψυχρό άνεμο του πελάγους.

—Δέν λυτάσαι, μικρή μου, που άφήνωμε τη Γαλλία; ρώτησε ό Άρχων του Μυστηρίου.

—Μαζύ σου, άγαπημένε μου, όχι!... Θα είμ' εύτυχημένη πάντοτε μαζύ σου, όπου κι' άν πάω.

...Τώρα όλοι σχεδόν οι επιβάτες του τραίνου είχαν άνεθί στο υπερωκεάνειο.

Ο Λεμπρετόν είχε δη τόν Άρχοντα του Μυστηρίου, τή Λουκιανή και τόν 'Γλαίρ να περνάνε άπο μπροστά του.

Μά ό Σιρυές δέν ήταν μαζύ τους.

Πουθενά δέν είχε φανί.

Κανείς δέν τόν είχε δηί.

Έξαφνα ένας τελευταίος όμιλος πλησίασε τη γέφυρα, που επέβλεπε ο Λαρντί.

Ο άστυνομικός πρόσεξε όλους όσους τόν άποτελούσαν...

Και σε μια στιγμή ξεχώρισε άνάμεσα σ' αυτούς έναν ένιτρα με ψηλό άνάστημα, άδύνατο, στον όπο'ο ή κοπή ξανθή του γενειάδα έδινε μία έκφρασι κάπως περίεργη.

Ο Λαρντί τόν κύτταξε μία στιγμή στα μάτια.

Έπειτα φάνηκε σαν να διατάζει...

Και τέλος του έκανε μία χειρονομία, που σήμαινε: «Περάστε!...»

Έπειτ' από μία στιγμή, ή σκάλες σηκώθηκαν άπάνω...

Σφουρίγματα άκούστηκαν, που μετεβίβαζαν τις διαταγές του πλοιάρχου... Οι άνδρες του πληρώματος έσπευσαν στις θέσεις τους κι' άρχισαν να κάνουν ό καθένας τη δουλειά του.

Το νερό πάφλαζε τώρα γύρω άπ' τόν έλικα του πελωρίου υπερωκεανείου. Ένα κόκκινο ρυμουλκό, δεμένο άπ' αυτό, άρχισε να προχωρή και σε λίγο ο «Πρόεδρος Γκρεβύς γλύστρησε μέσα από τ' άλλα άγκυροβολημένα πλοία και προχώρησε προς τήν έξοδο του λιμανιού.

Όταν σηκώθηκαν ή γέφυρες, οι δυο άστυνομικοί, ό Λεμπρε-

τόν και ό Λαρντί, οι όποιοι δέν είχαν να κάνουν πειά τίποτε εκεί, τράθηξαν κατά μήκος τής προκυμίας προς τόν προλιμένα, με τὰ χέρια τους πίσω άπ' τήν πλατί τους.

Στάθηκαν στο μώλο...

Έκεί ήσαν συγκεντρωμένοι αρκετοί όμιλοι ανθρώπων, που λαχαρούσαν να χαιρετήσουν για στερνή φορά με το μαντήλι τους, τούς συγγενες τους ή τούς φίλους τους, οι όποιοι έφρουγαν με το υπερωκεάνειο, που θα περνούσε τώρα σε άπόσταση όχτά-δέκα μέτρων άπ' αυτούς.

Είδαν πράγματι σε λίγο τόν «Πρόεδρο Γκρεβύς» να περνά έμπρός τους, τραηγμένος από το ρυμουλκό, το όποιο, μόλις έφτασε στον προλιμένα, τόν άφήσε και γύρισε πίσω...

Γεμάτο από καπνούς, το πλοίο μονάχο του τώρα εξακολούθησε το δρόμο του προς τήν άνοιχτή θάλασσα, που φαινόταν πιο πέρα, άνάμεσα άπ' τις δυο μεγάλες προβλήτες του λιμανιού.

Πέρασε τόσο κοντά στο μώλο, όπου το χαιρετήσαν τὰ λευκά μαντήλια αυτών που έμεναν, ώστε ο Λεμπρετόν διεκρίνε καθαρά τη Ροβέρτη, άκουσιμαμένη στο μπράστο του 'ηλκού εκείνου άνδρός με τήν ξανθή γενειάδα, τόν όποιο, προ όλίγου, στη σκάλα του πλοίου, ο Λαρντί είχε κυττάξει με περιέργεια στα μάτια.

Ο Λεμπρετόν αναπήδησε και, πιάνοντας το σύντροφό του από το μπράτσο, του έπτε:

—Κύττα λοιπόν, Λαρντί, αυτός ό τύπος με τη ξανθή γενειάδα μοιάζει καταπληκτικά με το

Σιμον... Εμπέρτ, μ' ένα Σιμόν

'Εμπέρτ, που δέν θα βαφότανει

και που θα στεκόταν εύθυμής...

Άνέθηκε στο πλοίο από τη γέφυρά σου... Τόν είδα από μακρύτερα...

Δέν τόν έξετασες;

Ο Λαρντί γύρισε προς το σύντροφό του και, με κάποια ειρωνεία στα μάτια, του άπάντησε:

—Όυτε καν τόν είδα!

—Πώς συνέβη αυτό;... Έγώ

ώστόσο, τόν είδα από μακρύτερα...

—Λεμπρετόν, άκουσε δώ! τόν

διέκοψε ό Λαρντί 'Αφού και σύ

δέν τόν είδες στη γαλερία του

ατελιέ του Άρχοντα του Μυστηρίου

στην όδο λαλό, έτσι δέν

μόρεσα να τόν δώ κι' έγώ, όταν

πέρασε από τη σκάλα...

Δέν έχω, βλέπεις, καλύτερα μάτια

άπο σένα... Έξ άλλου, είν'

ένα τόσο καλό παλληκάρι αυτός

ός ό Σιρυές, που θα ήταν

κρίμα άν τόν πιάναμε.

Κι' οι συνάδελφοι κυττάχτηκαν

στα μάτια.

Έπειτα έσκασαν σε δυνατά

γέλια κι' άπομακρόνθησαν ήσυχα-ήσυχα.

Σάν έφτασαν πειά στην άκρη

Σαούθαμπτον, γύρισαν το κεφάλι

τους πίσω και κύτταξαν...

Μακρύτερα στη θάλασσα που

έλεγε ο Λαρντί «Πρόεδρος Γκρεβύς»

δέν ήταν, παρά ένα

ήνωσ καπνού στον όρίζοντα...

Κι' έπόνω σ' αυτό, μαζύ με τη γυναίκα

του και τούς καλούς του φίλους,

έφρουγε ό Σιρυές για τήν Άμερική...

ΤΕΛΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Πρέπει να μαθαίνουμε να υπομένουμε τήν άνοησία τών άμαθών.

Κομφούκιος

Έκείνος που άδικεί έναν μόνον, άπειλεί να κινή το ίδιο και σ' όλους τούς άλλους.

Πόπλιος Σύρος

Η μεγαλειότερη ίπηρεσία που προσφέρει ή έπιστήμη στον άνθρωπο είνε τó να του δείχνι κάθε τόσο το πόσον ένει άμαθής.

Λαμενναι

Ό θένωσος είνε χαμένος, άν δέν ένει και ένεργητικός. Όταν έχει κανείς τόν φανό τών Διογένους, πρέπει να έχει και τήν ράβδον του.

Σαμφορ

...Όσο περισσότερο δέν με κρατούσαν στη φυλακή, τόσο περισσότερο θάναυε ή τήη μου!... Έλεγε γαλάνας στον μάιτρ Καμπενοί.